

Η εορτή του Προφήτου Ηλίου στη Ναζαρέτ

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Τό Σάββατον, 21ην Ιουλίου / 3ην Αύγουστου 2019, έωρτάσθη ή έορτή τοῦ ἁγίου προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου εἰς τόν ἱερόν Ναόν αὐτοῦ, τόν εὕρισκόμενον εἰς τήν κώμην Μααλοῦλε, προάστειον τῆς Ναζαρέτ.

Ὁ Ναός αὐτός ἀνήκε εἰς Ἀραβόφωνον Κοινότητα τοῦ Πατριαρχείου, ή οποία ἐγκατέλειπεν αὐτόν καί τήν ὅλην κώμην Μααλοῦλε, ὅτε τό ἔτος 1948 ἰδρύθη τό κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ Ναός οὗτος παρέμενεν ἐγκαταλελειμμένος ἕως καί τήν δεκαετίαν τοῦ 1990. Τότε ἐζήτησεν αὐτόν τό Πατριαρχεῖον παρά τοῦ Ἰσραηλινοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἕως τῆς σήμερον βάσιν ἐνταῦθα καί ἔλαβε αὐτόν πάλιν καί συνετήρησε καί ἀνεκαίνισε δαπάναις καί φροντίδι τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως Θαβωρίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτου Ἰλαρίωνος καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί χρησιμοποιεῖ αὐτόν διά λατρευτικάς ἐκδηλώσεις κατά τήν ἑορτήν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ καί κατά τήν

έορτήν τῆς Ἀναλήψεως, πρὸς τιμὴν τῆς ὁποίας ὡσαύτως τιμᾶται.

Διὰ τὴν έορτήν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ προεξῆρξε θείας Λειτουργίας μεθεορτίως ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων μετ' Αὐτοῦ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰλαρίωνος, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καὶ τοῦ διακόνου Εὐλογίου, ψαλλόντων καὶ συμπροσευχομένων Ἀραβοφώνων πιστῶν ἐκ τῆς περιοχῆς Ναζαρέτ.

Πρὸς τοὺς πιστοὺς τούτους ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἡλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθῆς ἡμῖν καὶ προσηύξατο τοῦ μή βρέξαι καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἑνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ· καὶ πάλιν προσηύξατο καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετόν ἔδωκε καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς», (Ἰακ. 5, 17-18), λέγει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος εἰς τὴν καθολικὴν αὐτοῦ ἐπιστολὴν.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἄδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ θεία Χάρις συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἁγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ, τῷ σχετιζομένῳ μετὰ τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ, ἵνα τιμήσωμεν τὴν ἐτήσιον έορτήν αὐτοῦ.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας διακρίνεται ὅχι μόνον διὰ τὸ προφητικὸν αὐτοῦ ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἔνθεον ζῆλον, τὴν σκληρὰν ἀσκητικὴν ζωὴν τῆς ἐρήμου καὶ τὴν ἀποστολικὴν δρᾶσιν, τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξε διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς εἰδωλολατρείας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε παρασυρθῇ ὁ λαὸς τοῦ ἠθικοῦ μονοθεϊσμοῦ, δηλονότι τῆς Μωσαϊκῆς Θρησκείας. Τό ὄπλον τοῦ Ἡλία εἰς τὴν ἀποστολὴν ταύτην ἦτο ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς, ὡς ἰδιαιτέρως ἀναφέρει εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος.

Ἡ προσευχή, καὶ μάλιστα ἡ νοερά καὶ ἀδιάλειπτος προσευχή εἶναι τὸ ἰδιαίτερον γνῶρισμα, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐπετύγχανον τὴν ἐμπειρίαν τῆς θεώσεως, δηλονότι τὴν θεωρίαν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη μέ τούς μαθητάς καὶ προφήτας, τούς παρευρεθέντας ἐν τῷ Ὅρει Θαβώρ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δέ ἐμπειρία τῆς θεώσεως ἢ τῆς θεωρίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐπεβεβαιούτο

τόσον διά τῆς ὁράσεως τοῦ ἀκτίστου θείου φωτός, ὅσον καί διά τῆς ἀκοῆς τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος: «Ἡ ὄρασις τῶν προφητῶν ἦτο ἀκοή καί ἡ ἀκοή τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου ὑπό τῶν προφητῶν ἦτο ὄρασις· κατά δέ τόν προφητάνακτα Δαυΐδ, οἱ προφηῆται «ἐπεκαλοῦντο τόν Κύριον καί Αὐτός εἰσήκουε αὐτῶν, ἐν στύλῳ νεφέλης ἐλάλει πρὸς αὐτούς· ὅτι ἐφύλασσον τά μαρτύρια αὐτοῦ καί τά προστάγματα αὐτοῦ, ἃ ἔδωκεν αὐτοῖς. Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, σύ ἐπήκουες αὐτῶν· Ὁ Θεός Σύ εὐίλατος ἐγίνου αὐτοῖς καί ἐκδικῶν ἐπὶ πάντα τά ἐπιτηδεύματα αὐτῶν», (Ψαλμ. 98, 6-8).

Ἐπὶ πλέον ὁ ἀληθὴς Προφήτης, διεκρίνεται ἀπὸ τόν ψευδοπροφήτην ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οὗτος εἶχεν ἐμπειρίαν τοῦ ζῶντος Θεοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς ἀποκαλύψεως καί ὄχι τοῦ Θεοῦ τοῦ φιλοσοφικοῦ στοχασμοῦ, δηλονότι τῆς ἀνθρωπίνης ἐπινοίας καί ἐπινοήσεως. Ὁ ἀληθὴς προφήτης εἶναι ὁ δίκαιος τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ ψαλμωδός λέγει: «Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καί τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη», (Ψαλμ. 96,11). Ἑρμηνεύων τόν ψαλμόν τοῦτον ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει· «πᾶς γάρ εἴ τις ἐστὶν ἀγαθός καί δίκαιος τούτῳ εἰς νοῦν καί καρδίαν τό νοητόν καί θεῖον ἀνατέλλει φῶς».

Τό νοητόν καί θεῖον τοῦτο φῶς τοῦ ἁγίου καί Τριαδικοῦ Θεοῦ, τό ὁποῖον ἀνέτειλεν εἰς τόν νοῦν καί τήν καρδίαν τοῦ Ἡλιοῦ κατέστησεν αὐτόν ὄργανον τῆς βουλῆς τοῦ Κυρίου καί κήρυκα τῆς ἀληθείας τῆς θρησκείας, τοῦ ἠθικοῦ μονοθεϊσμοῦ, ὁ ὁποῖος μονοθεϊσμός κατεπνίγετο ἀπὸ τήν εἰδωλολατρείαν, δηλονότι τήν θρησκείαν τοῦ συγκρητισμοῦ, τῆς μαγείας, τῆς δεισιδαιμονίας καί τοῦ πανθεϊσμοῦ κατὰ τήν ἐποχὴν αὐτοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ προφητικὴ ἀποστολή, τήν ὁποίαν ἀνέλαβεν ὁ Ἡλίας ἦτο ἡ καταπολέμησις τῶν ψευδοπροφητῶν ἀφ' ἑνός καί ἡ διακήρυξις τοῦ ἀληθινοῦ καί ζῶντος Θεοῦ ἀφ' ἑτέρου. Τοῦτο ἔπραξεν ὁ Ἡλίας οὐχὶ μόνον διά τοῦ προφητικοῦ αὐτοῦ λόγου, ἀλλὰ καί δι' ἀποδεικτικῶν καί θαυμαστῶν σημείων, μεταξύ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ ἐπὶ τοῦ Καρμήλου ὅρους κατόπιν προσευχητικῆς αὐτοῦ ἐπικλήσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ κατάβασις πυρός καί κατάκαυσις τοῦ βωμοῦ τῆς ἐσπερινῆς θυσίας τῶν σαρκῶν ἑνός βοός ὡς ἱστορεῖ ἡ ἁγία Γραφή λέγουσα: «καί ἀνεβόησεν Ἡλιοῦ εἰς τόν οὐρανόν καί εἶπε· Κύριε ὁ Θεός Ἀβραάμ καί Ἰσαάκ καί Ἰσραήλ, ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου σήμερον ἐν πυρί, καί γνώτωσαν πᾶς ὁ λαός οὗτος ὅτι σύ εἶ Κύριος ὁ Θεός Ἰσραήλ καί ἐγὼ δοῦλός σός... καί ἔπεσε πῦρ παρά Κυρίου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καί κατέφαγε τά ὀλοκαυτώματα ... καί ἔπεσε πᾶς ὁ λαός ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καί εἶπον· ἀληθῶς Κύριος ὁ Θεός, αὐτός ἐστὶν ὁ Θεός». (Βασιλ. Γ' 18, 36-...39)

Ὁ δέ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ὁμιλῶν περὶ τοῦ χαρίσματος τῶν προφητῶν λέγει ὅτι: «Οἱ προφηῆται γνωρίζουν τήν βουλήν (τό θέλημα) τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία

υπάρχει ἐντός Του προαιωνίως, πρὶν ἀκόμη πραγματοποιηθῇ. «Οἱ δὲ προφηῖται καὶ τὴν ἐν Θεῷ πρὸ τῶν αἰώνων ἐνυπάρχουσαν ἐγνώκασιν βουλήν, μήπω ἀποτελεσθεῖσαν».

Μέ ἄλλα λόγια, οἱ προφηῖται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ἐθεώρουν τὸν Θεὸν Λόγον μὴ σεσαρκωμένον καὶ ταυτοχρόνως προέβλεπον καὶ προεφήτευσαν τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐθεώρουν τὸν σεσαρκωμένον Θεὸν Λόγον τικτόμενον ἐκ Παρθένου γυναικὸς ἐν ὠρισμένῳ καιρῷ. Τὴν ἐμπειρίαν ταύτην εἶχε καὶ ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ ὁποῖος ἦτο παρὼν ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς μαρτυροῦν οἱ Εὐαγγελισταὶ Ματθαῖος, (17, 1-9) καὶ Μάρκος (9, 2-9) καὶ ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Ἀποδεδειγμένος θεόπτης, ὁ Θεσβίτης σὺν Μωσῇ καθορᾷ, ὃ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἀνθρώπων τῶν γηγενῶν καρδίᾳ οὐ λελόγισται, σεσαρκωμένον Κύριον ἐν τῷ Θαβώρ, τὸν Παντοκράτορα».

«Ἀποδεδειγμένος θεόπτης», δηλονότι κοινωνός γενόμενος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ὁ Προφήτης ἡμῶν Ἡλίας ἔχει προσέλθει εἰς τὴν σύναξιν τῶν ἐκλεκτῶν καὶ προσφιλῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, πού ἔχουν καταγραφῇ πολῖται εἰς τὴν Οὐράνιον Ἐκκλησίαν, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «... προσεληλύθατε ... ἐκκλησία πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καὶ κριτῇ Θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων», (Ἑβρ. 12, 22-23).

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Θεσβίτης Ἡλίας ἔχει μεγάλην παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, διὰ τοῦτο καὶ ἀκούει αὐτοῦ [ὁ Θεός]. Ἴδού τί λέγει σχετικῶς ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ: «Χωρητικόν δοχεῖον σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν· ἄγγελον ἐν γῇ πῦρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα καὶ βασιλεῖς ἐλέγχοντα, χρίοντα προφήτης, Ἡλιοῦ καὶ αἰσχύνης, συγκόπτοντα μαχαίρᾳ ἱερεῖς». Διὰ τοῦτο ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως τιμᾷ καὶ γεραίρει τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην.

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὸν ζῆλον τὸν ἔνθεον, δηλονότι τὴν μεγάλην καὶ σταθεράν αὐτοῦ πίστιν μιμούμενοι, ἱκετεύσωμεν αὐτόν, ἵνα ταῖς προσευχαῖς αὐτοῦ ρύσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, σωματικῆς καὶ ψυχικῆς νόσου καὶ ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου (τοῦ πονηροῦ). Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν παρετέθη κέρασμα εἰς τὴν ὑπαιρθον ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πεύκων καὶ τὴν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ.

